

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Krønikens Gienmæle

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 83. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1813_208-txt-shoot-idm1872.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

At Hovmod og Ærgierrighed forvirrede Griffenfeld og at han i sine Velmagts Dage elskede dem høiere end Gud, Konge og Fædreland, er, uagtet min Rettelse, dog sandt: thi hvad Man villig tjener det elsker Man mest, ja naar Man er Syndens Tjener, elsker Man slet ikke Gud. Den eneste Uret jeg har gjort G. ligger i de Ord: stakket Glimmer for sig og Dannemark var hvad han attraaede, thi det burde hede: han vilde sammensmelte den ægte Glands og den falske Glimmer. Han opgav ikke det Ønske at være en ærlig christelig Mand, hvortil den gudfrygtige Jesper Brokmand optugtede ham, men hans Ærgierrighed, som klart fremlyser allerede af hans Breve som ung Reisende og siden af al hans Bedrift, tillod ham ikke at være det. Hans Fædrelandskierlighed skal Man ikke vurdere høit, naar Man seer ham i et Brev fra Oxford kun tænke paa sig selv og sine Fremtidsplaner, da Danmark var sin Undergang nær i Krigen med Karl Gustav. Da han siden blev mægtig i det Land, satte han sine Kræfter i Virksomhed til dets Ophøielse, som var hans Ære; men naar Æren kunde forliges med Landets sande Gavn, da saae han det helst. At nu Guds frygt styrker Rigerne var dengang, selv hos de Vantro, en indgroet Tanke og hvo som ikke har nægtet Troen glædes ved opbyggelige Prækener, om han end udenfor Kirken glemmer Gud. Saa var det med Griffenfeld, og var han ikke faldet, havde han baade gjort sig og Dannemark ulykkelig. Derfor lod Gud ham falde, men det var ikke *derfor* hans Fiender styrtede ham og de ere da lige uforsvarlige. Mine Ord, at jeg nok skal bare mig for at dømme en Mand Gud tugtede saa haardt, anseer Molbech for en Formular, lig den Kaffesøstrene fordum brugte naar de bagtalte Næsten, men det faaer saa være, det er dog min Hjertensmening, thi hos mig staaer det fast, hvem Herren elsker, den revser Han. Gud saae at et godt, men svagt Ønske laae i Hjertets Grund, han udrev ham af Tumlen og de stærke Fristelser, og jeg haaber det vist, at Gr. har takket ham derfor inden sin Udgang, at jeg engang skal blande min Tak med hans. Jeg veed meget godt, at saadan Tale skurrer i Verdens 85Øre, thi den vil ikke vide af Synd og bryder sig ikke om Himmerig, hader og spotter den Bedrøvelse som er efter Gud, men hvad kommer det mig ved? jeg dømmes dog Gr. ligesom jeg dømmes mig selv og dømmes ham igjen ligesaa lidt som mig selv.